

Cách mạng Ấn Độ phải chăng đã chết?

Mới đây một bức thông cáo được cho là của người phát ngôn Trung ương Đảng Cộng sản Ấn Độ (Maoít) “Abhay” đăng ngày 16 tháng 9 đã tuyên bố rằng Đảng và Quân đội Du kích Giải phóng Nhân dân (PLGA) sẽ hạ súng đầu hàng, từ bỏ vũ trang, và yêu cầu ngừng bắn một tháng giữa chính phủ Ấn Độ và Đảng Cộng sản.

Có bốn điểm chính cần xem xét đối với bản thông cáo này.

Bản thông cáo này trước hết, thay vì khác với các tuyên bố và thông cáo bình thường do Trung ương Đảng và các cơ quan cấp ủy khác của Đảng Ấn Độ, lại đặt công khai ảnh của người phát ngôn. Đó là một điều đáng kỳ quặc và đáng suy ngẫm nếu xét theo nguyên tắc hoạt động bí mật của Đảng Ấn. Cùng với đó, Đảng Ấn chưa bao giờ cho ảnh của người phát ngôn của mình công khai trên bất cứ văn kiện hay tờ báo, làm sao có thể chắc chắn được rằng ảnh mặt được đính kèm trên kia là của người phát ngôn chứ không phải do AI chế ra? Chưa kể, trong bản thông cáo là hàng loạt lỗi chính tả và các lỗi cấu trúc khác đã được nhiều người Ấn Độ chỉ ra. Càng làm cho chúng ta nghi ngờ thêm về tính chính danh của thông cáo.

Thứ hai, thông cáo được cho là của người phát ngôn đề ngày 15 tháng 8 (gần ba tháng sau khi đồng chí cố tổng bí thư Basavaraj, trong đó nói rằng Trung ương Đảng “làm rõ quan điểm của mình về những biến đổi tình hình hiện nay”, và vì những “lý do khác nhau” nên bức thông cáo phải mất hơn một tháng sau mới được công bố. Nếu như Trung ương Đảng Ấn đã làm rõ và thống nhất quan điểm rằng Đảng sẽ “từ bỏ vũ trang” thì tại sao đến đầu tháng 9, Đảng lại bầu ra đồng chí tổng bí thư mới (đồng chí Devji), một người mà nổi tiếng cả trong Đảng và trong bọn mật thám Ấn, là nhà quân sự chiến lược?

Thứ ba, từ tháng 3 đến nay, Đảng Cộng sản Ấn Độ (Maoít) trong các thông cáo chính thức của mình, khi nói tới vấn đề đàm phán hoà bình, đều đặt điều kiện yêu cầu chính phủ Ấn Độ phải dừng ngay chiến dịch quân sự Kagar, khôi phục không khí hoà bình dân chủ. Nhưng bọn phản động Ấn Độ cho đến nay vẫn tiếp tục theo đuổi chiến dịch quân sự Kagar, công khai rằng chúng sẽ “dùng súng đáp súng”. Chúng huy động hơn mười ngàn cảnh sát vũ trang bao vây khắp các bang miền Trung, gây ra bao nhiêu tội ác với dân bản địa, liên tục gây hấn với Quân đội Du kích Giải phóng Nhân dân. Trong trường hợp hiểm nghèo đó, thay vì kiên quyết đấu tranh, bản thông cáo lại lật 180 độ quan điểm của trước đó của Trung ương Đảng, tự nguyện hạ súng, đầu hàng chính quyền phản động vô điều kiện. Bản thân thông cáo đã không giải thích rõ tình hình, ngược lại còn yêu cầu trong 1 tháng ngừng bắn, các cấp ủy Đảng trên toàn quốc và các Đảng viên bị giam (?) phải gửi ý kiến của mình qua kênh thư điện tử và qua tài khoản Facebook được công khai ở ngay phần cuối thông cáo. Một điều chưa bao giờ có tiền lệ (và quá ghở bở) trong phong trào cộng sản quốc tế, một Đảng hoạt động bí mật, với một quyết định quan trọng như thế, mà lại cho công khai biểu quyết một cách thiếu an toàn và vô kỷ luật, vô tổ chức, thế thì khác nào là tự bắn vào chân mình? Mà nếu như thông cáo nói rằng “cho chúng tôi một tháng để thuyết phục các đồng chí của chúng tôi đang hoạt động ở toàn quốc”, vậy ý của thông cáo là “đường lối của chúng tôi không được toàn Đảng đồng ý” sao?

Thứ tư, đối với địa chỉ thư điện tử và một tên tài khoản Facebook công khai trên. Bản thông cáo giải thích rằng, Trung ương Đảng sở dĩ có thể truy cập vào thư điện tử và tài khoản Facebook là vì chính phủ Ấn Độ đã “đồng ý yêu cầu của chúng tôi và sẽ bảo đảm hợp tác”. Vậy nếu theo ý của thông cáo, rằng chính phủ Ấn Độ đã “đồng ý yêu cầu” của Trung ương Đảng Ấn, thì tức là hai bên đã phải liên lạc

ít nhất là trước 15 tháng 8 hoặc cũng phải muộn hơn khoảng vài ba ngày. Vậy tại sao chính phủ và báo chí tư sản của Ấn lại im hơi lặng tiếng cho đến khi bản thông cáo được đưa ra hơn một tháng sau? Trung ương Đảng đã chốt thông cáo vào tháng 8, yêu cầu ngừng bắn một tháng, theo lý thuyết là từ tháng 8 đến tháng 9 hai bên phải ngừng bắn, vậy tại sao các hoạt động quân sự của cả quân đội hai bên đều vẫn được tiến hành? Tại sao PLGA ngày 20 tháng 8 lại tổ chức tiến công ở Jharkhand (Giác-khen), còn quân đội và cảnh sát phản động Ấn Độ lại gây tội ác, giết hại 11 người cách mạng vào ngày 12 tháng 9, trong đó bao gồm đồng chí ủy viên Trung ương Modem Balakrishna? Thêm nữa, nếu như đã liên lạc và đồng ý với yêu cầu của Trung ương Đảng Ấn Độ, vậy thì lý do gì chính phủ và cảnh sát bang Chhattisgarh còn phải đi kiểm tra “tính chính xác” của tuyên bố làm gì?

Càng vấn đề hơn nữa là, vào ngày 6 tháng 9 (hơn ba tuần so với ngày đề trên thông cáo), và ngay trong cùng hôm đăng “thông cáo” của người được cho là người phát ngôn, những lời kêu gọi cũng của Trung ương Đảng Ấn kêu gọi kỷ niệm 21 năm ngày thành lập Đảng từ 21 đến 27 tháng 9 lại viết rằng “Ban Chấp hành Trung ương Đảng kêu gọi huy động rộng rãi quần chúng nhân dân tiến hành chiến tranh du kích, đập tan chiến dịch quân sự Kagar của chính phủ trung ương, bảo vệ phong trào cách mạng và củng cố Quân đội Du kích Giải phóng Nhân dân”.

So sánh giữa lời kêu gọi của Trung ương Đảng Ấn và “thông cáo” của người được cho là người phát ngôn, chúng ta thấy thái độ giữa hai văn kiện là khác nhau một trời một vực. Một bên tuyên bố “từ bỏ vũ trang”, “ngừng bắn tạm thời”, một bên thì kêu gọi quần chúng “tiến hành chiến tranh, đập tan chiến dịch quân sự Kagar”. Đáng chú ý là, chỉ có lời kêu gọi của Trung ương Đảng là được in ra và cho đem đi truyền đơn, trong khi đó thông cáo của người phát ngôn thì lại chỉ được phổ biến và còn yêu cầu lấy ý kiến công khai trên các kênh mạng (một điều quái gở khi xét tới Đảng Cộng sản Ấn Độ (Maoít) đang hoạt động ngầm).

Những hành động của Đảng Cộng sản Ấn Độ (Maoít) và Quân đội Du kích Giải phóng Nhân dân (PLGA) ngay sau khi bản “thông cáo” được công khai chỉ càng giúp ta xem giữa hai văn kiện— “thông cáo” và lời kêu gọi đâu là văn kiện đúng đắn, là văn kiện đại diện cho ý chí của Trung ương Đảng Ấn Độ.

Ngày 17, chỉ đúng một hôm sau khi “thông cáo” được công khai, PLGA đã bắn chết một tên mật thám cảnh sát. Cùng ngày, 2 cán bộ PLGA cũng bị bắn chết trong một cuộc “giao tranh” với cảnh sát ở huyện Bijapur (Bi-gia-pua).

Ở Manipur (Ma-ni-pua) ngày 19, một xe chở hàng quân sự cũng đã bị lực lượng PLGA phục kích, giết và làm bị thương một sĩ quan và 15 binh sĩ.

Cũng trong cùng ngày, người phát ngôn Đảng ủy Bang Telangana đồng chí Jagan đã đưa ra thông cáo chính thức của Đảng ủy Telangana. Đồng chí phát ngôn đã chỉ ra rằng đồng chí Sonu, một thành viên Trung ương Đảng, đã mạo tên người phát ngôn của Đảng, đồng chí Abhay, để đưa ra thông cáo, và rằng ý kiến về việc ngừng bắn là của ý kiến riêng của đồng chí Sony, chứ không phải quyết định của Đảng. Đồng chí phát ngôn nói rằng “bằng cách tuyên bố công khai một bước đi lớn như vậy, đồng chí đã tạo hoang mang trong hàng ngũ Đảng và trong lực lượng cách mạng. Cách làm của đồng chí không phải là giúp đỡ phong trào, mà là phá hoại phong trào.” Đồng chí sau đó kết luận rằng “Đây không phải tuyên bố chính thức của Đảng. Lực lượng cách mạng và các chính Đảng khác không nên coi đây là một tuyên bố chính thức của Đảng.”

Từ những hành động trên chứng tỏ rằng, giữa hai văn kiện, chỉ có lời kêu gọi của Trung ương Đảng Ấn Độ mới là sự thật, còn “thông cáo” của người được cho là người phát ngôn kia chẳng qua là giả, nếu không thì nó cũng không đại diện cho Trung ương Đảng Cộng sản Ấn Độ (Maoít).

Bọn đế quốc và bọn phản động ngay khi nghe ngóng được cái “thông cáo ngừng bắn” đã hí hửng đưa tin về “sự thất bại hoàn toàn” của những người Maoít. Ở Việt Nam, cho đến nay tờ Tuổi Trẻ cũng đã đăng tin về vụ này, và cũng như truyền thông mại bản từ lâu đến nay chỉ biết ăn tin theo bọn đế quốc và phản động các nước, tờ báo này cũng chỉ biết xuyên tạc cách mạng của nhân dân Ấn Độ là “nổi loạn”, phỉ báng Đảng và Quân đội nhân dân anh hùng của Ấn Độ là “phiến quân”. Nhưng sự thật trước mặt luôn như cái gáo nước lạnh vậy, đổ lên đầu bọn phản động ảo tưởng và những ai bị chúng u mê thì sẽ đều phải tỉnh lại ngay.

Trong lịch sử cách mạng Ấn Độ, không phải lần đầu tiên trong lịch sử mà lãnh đạo Đảng bị bọn phản động bắt giết gần hết, cũng chả phải lần một mà Đảng Cộng sản không gặp phải mấy bước lùi. Nhưng trong bước lùi nào cũng ẩn giấu trong đó một bước tiến, quan trọng là liệu một Đảng cách mạng, khi trải qua những sóng gió, có thái độ và hành động như thế nào. Đảng nên giữ vững mục tiêu cách mạng chiến lược hay vứt bỏ mục tiêu? Đảng nên có thái độ và hành động kiên quyết với bọn cầm quyền phản động hay đầu hàng bọn chúng? Đảng có nên kiên trì chủ nghĩa Mác-Lênin-Mao hay chạy theo chủ nghĩa xét lại, phục vụ tư bản đế quốc và phản động trong nước và thế giới? Tất cả những vấn đề này đều sẽ thể hiện ra thành hai đường lối đấu tranh bên trong Đảng Cộng sản, và trong những giờ phút gay go, khi Đảng trong cơn nguy kịch, thì những cái về vế sau sẽ càng có dịp trỗi dậy lên, một trong những bằng chứng được thể hiện chính là bản “thông cáo” của người được cho là người phát ngôn.

Nghiên cứu kinh nghiệm của Đảng bạn, những người cộng sản Việt Nam đã chiêm ngưỡng những ví dụ và bài học bổ ích. Người Cộng sản Việt Nam, chủ yếu phải nghiên cứu và thực hành cách mạng trong nước, nhưng cũng không nên quên học tập kinh nghiệm các Đảng anh em như Ấn, Peru, Phi, Thổ, v.v. Học tập kinh nghiệm các Đảng anh em, phải giống như Hồ Chủ Tịch đã chỉ, là học cách biện chứng, có phê phán, biết tinh lọc cái tốt, gạt cái không hợp, không phải học kiểu máy móc, không được đứng núi này trông núi nọ, chỉ biết nhìn nước người ta chứ không thấy nước mình. Phải biết học tập những kinh nghiệm quốc tế, nhưng cũng phải học tập kinh nghiệm trong nước.

Hiện nay, Đảng Cộng sản Ấn Độ (Maoít) đang kỷ niệm 21 năm ngày thành lập Đảng. Lần kỷ niệm này, không chỉ là một lần kỷ niệm bình thường. Đây là minh chứng hùng hồn nhất rằng, sau hơn 21 năm chiến tranh cách mạng, sau khi phải trải qua hàng loạt chiến dịch đàn áp quân sự của bọn phát xít Môđi, Đảng Cộng sản vẫn còn, Quân đội nhân dân vẫn còn, cách mạng Ấn Độ vẫn còn! Đó chính là lời cổ vũ lớn nhất tới tất cả các dân tộc bị áp bức trên thế giới đang ngày đêm đấu tranh chống đế quốc và phản động trong nước và quốc tế. Ở Việt Nam, những tin tức về chiến tranh cách mạng ở các nước thường bị truyền thông mại bản bóp méo và xuyên tạc, còn đa số nhân dân thì cũng chưa hiểu rõ về những cuộc đấu tranh của nhân dân tiến bộ các nước trên thế giới. Nhưng không vì thế mà không thể nói rằng cách mạng Ấn Độ hay cách mạng ở bất cứ nước nào là không liên quan tới cách mạng Việt Nam được.

Cách mạng Ấn Độ là một bộ phận thế giới, cách mạng Việt Nam cũng là một bộ phận thế giới. Suy ra hai cách mạng có mối liên hệ chung với nhau. Nhân dân hai nước cũng đều phải ủng hộ cuộc cách

mạng dân chủ mới ở hai nước cùng nhau, và cũng phải ủng hộ cách mạng của các nước khác trên thế giới nữa. Đó không gì khác, chính là chủ nghĩa quốc tế.